

Arrest

nr. 132 309 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Griekse nationaliteit te zijn, op 4 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 maart 2014 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 april 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratieve dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 17 juni 2013 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.2. Na voorlegging van een arbeidsovereenkomst wordt verzoekster op 4 oktober 2013 in het bezit gesteld van de E-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 maart 2014 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 5 maart 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

[...]

Nationaliteit: Griekenland

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene deed een aanvraag van verklaring tot inschrijving op 17.06.2013 als werknemer / werkzoekende en verkreeg het verblijfsrecht op 12.04.2011. Zij legde ter staving van de aanvraag tot verklaring van inschrijving de volgende documenten voor: een inschrijvingsbewijs van de VDAB en een arbeidscontract.

Betrokkene liet daarmee tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen in loondienst aan de slag te zijn bij [T.] bvba. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht omdat overeenkomstig art. 50, §2, 1° van het KB van 8.10.1981 net een dergelijk arbeidscontract (of werkgeversverklaring) dient te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als werknemer te kunnen krijgen.

Uit een onderzoek naar de tewerkstelling van betrokkene en navraag bij de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) blijkt dat betrokkene niet effectief legaal in dienst is bij [T.] bvba. Betrokkene werd wel gemeld in de databank van de RSZ maar er werd nooit een aangifte gedaan van de arbeidsuren en loon in het dmfa-register. Het voorgelegde bewijsstuk (arbeidscontract) dat van doorslaggevende aard was om het verblijfsrecht toe te staan, stemde dus niet overeen met de werkelijke situatie. Betrokkene is nooit effectief aan de slag gegaan bij [T.] bvba of voor zover zij er wel werkt, is dit niet op legale wijze.

De Belgische autoriteiten werden op die manier misleid om zo van de meer voordelige verblijfsbepalingen aangaande Eu'ers gebruik te kunnen maken. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Verzoekster wenst eerstens op te merken dat iedere werkgever twee soorten aangiften aan de RSZ moet doen nl.: een melding telkens er een werknemer in dienst komt of uit dienst gaat (DIMONAAangifte) en een aangifte per kwartaal van de prestaties en de lonen van al zijn werknemers (DmfAkwardaalaangifte)

[<http://www.rsz.fgov.be/nl/werkgevers-en-de-rsz/aangiften-bijdragen-en-verplichtingen>].

Verwerende partij dient uiteraard met de nodige zorgvuldigheid de beslissing voor te bereiden alvorens tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel over te gaan.

Vermits verwerende partij op eigen initiatief zulke beslissing treft, mag er worden verwacht dat zij haar onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheid met de nodige ernst ter harte neemt.

Indien men als Unieburger naar België komt om hier langer dan 3 maanden te verblijven, dan moet men een verklaring van inschrijving aanvragen bij de gemeente. Men kan in België verblijven als werkzoekende, werknemer, zelfstandige, of als economisch niet-actieve Unieburger.

Verzoekster heeft op 04/09/2014 te goeder trouw een arbeidsovereenkomst in het leven geroepen met b.v.b.a. [T.]. Zij is onmiddellijk aan de slag gegaan als keukenhulp in de restaurant Mexico.

De verplichting om haar arbeidsuren en loon te registeren wordt conform de van toepassing zijnde wetgeving opgelegd aan de werkgever en niet aan haar als werkneemster. Hier aangaande draagt verzoekster geen enige verantwoordelijkheid aangezien haar aandeel in dit gebeuren door verwerende partij niet wordt bewezen.

Aangezien verwerende partij die in de bestreden beslissing stelt dat verzoekster nooit effectief aan de slag is gegaan bij haar werkgever en indien zij aldaar gewerkt heeft, zulks niet op legale wijze gebeurd is manifest onjuist is, aangezien verzoekster daadwerkelijk als keukenhulp aan de slag is gegaan doch geen schuld treft in het gegeven dat haar werkgever nagelaten heeft om aan zijn sociale verplichtingen te voldoen.

Verzoekster wordt in casu niet strafrechtelijk vervolgd voor zwart werk met dien verstande dat louter uit het feit dat haar werkgever bepaalde sociale verplichtingen niet heeft gerealiseerd verwerende partij niet vermag aan te nemen dat verzoekster in het zwart bij haar werkgever heeft gepresteerd.

Aangezien verzoekster b.v.b.a. [T.] geconfronteerd heeft met deze feiten en laatstgenoemde aan verzoekster onverwijld een dading heeft voorgesteld. Dit staat des te meer het vermoeden dat verzoekster effectief niet op de hoogte was dat haar werkgever zijn sociale verplichtingen niet was nagekomen gedurende de periode dat zij in dienst was.

Aangezien verwerende partij derhalve niet degelijk motiveert in welke mate verzoekster verantwoordelijkheid draagt inzake het vervullen van de sociale verplichtingen van haar werkgever.

Bovendien slaagt verwerende partij niet in om op een adequate wijze aan te tonen dat verzoekster effectief niet gewerkt heeft bij voornoemde b.v.b.a. aangezien het niet vervullen van specifieke sociale verplichtingen niet van rechtswege betekent dat verzoekster niet daadwerkelijk arbeid heeft verricht ingevolge haar rechtsgeldig tot stand gekomen arbeidsovereenkomst.

Verwerende partij specificeert daarenboven niet welke onderzoek precies gevoerd is naar de tewerkstelling van verzoekster. Men verwijst louter naar het gevoerde onderzoek de welk uiteraard onvoldoende is.

Bovendien onderzoekt verwerende partij niet waarom verzoekster niet als werkzoekende of als economisch niet-actieve Unieburger in België zou kunnen verblijven temeer daar verzoekster tevens een attest als werkzoekende aan haar administratief dossier heeft gevoegd bij haar initiële aanvraag.

Verwerende partij motiveert niet afdoende waarom verzoekster geen aanspraak zou maken op een verblijfstitel op een andere rechtsgrond zoals o.a. als werkzoekende of als economisch niet-actieve Unieburger.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.). [...]"*

2.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting stelt zij als volgt:

"[...] In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu meent verzoeker dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel rekening houdende met alle naar voren gebrachte elementen in hoofde van verzoekster die zonder meer aantonen dat verzoekster de Belgische autoriteiten niet bewust heeft willen mislijden en dat zij in casu te goeder trouw is en geen verantwoordelijkheden mag dragen die welk aan de werkgever zijn toevertrouwd.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd."

2.3. Verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen, wat beide middelen betreft, als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht het volgende inhoudt: "De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet." (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd waarom het aan verzoekster toegekende verblijfsrecht dient te worden beëindigd.

Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

De verwerende partij zal dan ook slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

Verzoekster levert kritiek op de bestreden beslissing door te stellen dat haar geen schuld kan worden getroffen dat er geen aangifte werd gedaan van de arbeidsuren en loon in het dmfa-register.

Zij ontkent derhalve niet dat er geen aangifte werd gedaan en dat er sprake is van fraude. Verzoekster spreekt niet op ernstige wijze de motieven van de bestreden beslissing tegen.

Artikel 42septies van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat uit onderzoek en nazicht bij de RSZ blijkt dat verzoekster niet effectief legaal in dienst is geweest bij [T.] BVBA, nu er geen aangifte werd gedaan van de arbeidsuren en loon in het dmfa-register.

Het voorgelegde bewijsstuk (de arbeidsovereenkomst) dat van doorslaggevende aard was om het verblijfsrecht toe te staan, stemde dus niet overeen met de werkelijke situatie.

Zij is nooit effectief aan de slag geweest bij [T.] BVBA of voor zover zij er wel werkte, was dit nooit op legale wijze.

Het feit dat verzoekster niet op de hoogte was, doet geen afbreuk aan die vaststellingen, nu het verzoekster is die het bewijsstuk heeft voorgelegd en daarvoor verantwoordelijk kan worden gesteld.

Waar verzoekster stelt dat niet wordt aangegeven op grond van welk onderzoek tot die vaststellingen werd gekomen, laat verwerende partij gelden dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat er een navraag werd gedaan bij de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat het document van Dolsis "inspectiediensten", waarop verwerende partij zich op gebaseerd heeft, er in terug te vinden is.

Verwerende partij wijst er overigens op dat verzoekster niet duidelijk maakt welk belang zij bij haar kritiek heeft.

Waar verzoekster stelt dat niet werd onderzocht waarom zij niet als werkzoekende of als economische niet-actieve Unieburger zou kunnen verblijven op het grondgebied, laat verwerende partij gelden dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat "uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond."

Verwerende partij ging dit derhalve weldegelijk na, waardoor verzoekster niet ernstig kan voorhouden als zou verwerende partij hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel hebben geschonden

Louter ten overvloede wijst verwerende partij er op dat verzoekster een aanvraag indiende als werknemer/werkzoekende en ter staving hiervoor een inschrijvingsbewijs van de VDAB en een arbeidscontract voorlegde. Zij liet daarmee tegenover verwerende partij uitschijnen dat zij in loondienst aan de slag was. Na onderzoek blijkt evenwel dat er sprake is van fraude en dat op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht diende te worden beëindigd.

Er werd derhalve geen einde gesteld aan haar verblijfsrecht omdat zij niet langer aan de voorwaarden van artikel 40 van de vreemdelingenwet zou voldoen, doch op grond van fraude.

Het eerste middel is ongegrond.

[...]

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster weliswaar aanvoert dat zij de bestreden beslissing in strijd acht met het evenredigheidsbeginsel, nu zij niet bewust de verwerende partij zou hebben misleid, doch niet ontkent dat er sprake is van fraude en derhalve niet ontkent dat een correcte toepassing werd gemaakt van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Zij toont met haar beschouwingen niet dat er niet werd voldaan voorwaarden die voorzien zijn in artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Het is verwerende partij evenwel niet toegestaan om in strijd met de wet verzoekster te gedogen op het grondgebied en de loutere verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Verzoekster blijft ook in gebreke aan te tonen dat er enige, in casu van toepassing zijnde, wettelijke of reglementaire bepaling bestaat die de verwerende partij verplicht om alvorens de bestreden beslissing te nemen een afweging te maken "tegenover het ter goeder trouw zijn" van verzoekster.

Verwerende partij verwijst voor wat betreft het redelijkheidsbeginsel naar de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is." (RVV, nr. 73 815 van 24 januari 2012)

Verwerende partij wijst er op dat zij zich bij het nemen van huidige bestreden beslissing heeft gehouden aan de voorschriften van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.

Zoals hoger reeds gesteld, blijkt dat verzoekster de fraude niet ontkent. Bijgevolg getuigt het niet van onredelijkheid van de verwerende partij om te oordelen dat het verblijf diende te worden beëindigd. Zij had hiertoe immers de mogelijkheid op basis van de toepasselijke wettelijke bepalingen.

Het tweede middel is ongegrond.”

2.4.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur maakt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, schendt verder slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekster betoogt dat de beslissing waarbij haar verblijfsrecht wordt beëindigd onzorgvuldig tot stand is gekomen en kennelijk onredelijk is. Zij stelt dat het manifest onjuist is dat zij nooit effectief aan de slag is gegaan voor de bvba T. en dat haar geen schuld treft waar haar werkgever heeft nagelaten om aan zijn sociale verplichtingen te voldoen. Zij geeft aan dat verweerder tekort is gekomen in zijn onderzoekspllicht, nu niet wordt aangetoond dat zij niet effectief heeft gewerkt voor de betrokken firma en kwaad opzet in haren hoofde evenmin wordt bewezen. Zij benadrukt dat zij niet wordt vervolgd voor zwartwerk. Zij is verder van mening dat het kennelijk onredelijk is dat haar verblijfsrecht wordt beëindigd op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet terwijl zij te goeder trouw is en geen verantwoordelijkheid mag dragen voor de tekortkoming van haar werkgever.

Verweerder beëindigde verzoeksters verblijfsrecht van meer dan drie maanden in toepassing van 42septies van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Het is niet betwist dat verzoekster een recht op verblijf van meer dan drie maanden werd erkend en in het bezit werd gesteld van de E-kaart, gelet op de voorlegging van een arbeidsovereenkomst met de bvba T. De voorlegging van dit stuk was aldus doorslaggevend voor de erkenning van haar recht op verblijf.

Verweerder betoogt in zijn beslissing dat hij werd misleid door de voorlegging van voormelde arbeidsovereenkomst, nu dit stuk niet overeenstemde met de werkelijke situatie. Hij stelt dat verzoekster nooit effectief aan de slag is geweest bij de bvba T. of voor zover zij er wel werkt, dit geen legale tewerkstelling betreft. Hij wijst er hierbij op dat de werkgever verzoekster weliswaar meldde in de databank van de RSZ, doch nooit aangifte deed van de arbeidsuren en het loon in het dmfa-register.

Middels het gestelde in de motivering van de beslissing tot beëindiging van het recht verblijf van meer dan drie maanden geeft verweerder aan niet te kunnen uitsluiten dat verzoekster effectief arbeidsprestaties heeft verricht in uitvoering van de voorgelegde arbeidsovereenkomst. Hij draagt in het kader van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet evenwel de bewijslast. Hij steunt zich zo enkel op de vaststelling dat de werkgever de werkelijk gepresteerde arbeidsuren en loongegevens niet doorgaf en laat verder de mogelijkheid open dat verzoekster wel werkt bij de firma door te stellen dat “voor zover zij er wel werkt, [...] dit niet op legale wijze [is]”. Het motief dat verzoekster nooit arbeidsprestaties heeft verricht voor de betrokken werkgever wordt aldus ondergraven door de verdere motivering van de beslissing en vindt onvoldoende steun in de stukken van het dossier. Verzoekster kan aldus worden gevolgd waar zij aangeeft dat op dit punt verweerder niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd en hij dit gestelde niet voldoende heeft onderbouwd.

Voor het overige steunt de motivering op de vaststelling dat er geen sprake was van een legale tewerkstelling in uitvoering van de voorgelegde arbeidsovereenkomst en dit omdat de betrokken werkgever geen aangifte deed van de loon- en arbeidstijdgegevens. Verweerder duidt evenwel niet op welke wijze het gegeven dat de werkgever naliel aangifte te doen van de gepresteerde arbeidsuren en loongegevens, zonder dat vaststaat dat er geen arbeidsprestaties zijn verricht, automatisch zou leiden tot de vaststelling dat verzoekster de intentie had het bestuur te misleiden door de voorlegging van de arbeidsovereenkomst. Ook hier blijkt niet dat het bestuur een voldoende onderzoek heeft verricht om de stelling te staven dat verzoekster het bestuur middels de voorlegging van de arbeidsovereenkomst bewust heeft willen misleiden. Dergelijke automatische gevolgtrekking komt de Raad in casu ook kennelijk onredelijk voor. Het gestelde door verweerder in de nota dat de enkele vaststelling dat de werkgever de werkelijk gepresteerde arbeidsuren en loongegevens niet doorgaf volstaat opdat fraude in hoofde van verzoekster is aangetoond of dat verzoekster steeds verantwoordelijk kan worden gesteld voor het voorleggen van een arbeidsovereenkomst waarvan is komen vast te staan dat deze niet overeenstemt met een legale tewerkstelling, kan niet worden aangenomen. De Raad benadrukt andermaal dat verweerder indien hij toepassing wenst te maken van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet de bewijslast draagt om aan te tonen dat de betrokkene bij de aanvraag of de voorlegging van stukken in het kader van deze aanvraag een misleidend, bedrieglijk of frauduleus opzet had teneinde een verblijfskaart te verkrijgen. Een loutere tekortkoming van de werkgever kan in deze niet volstaan. Zoals verzoekster correct opmerkt betreft het aangeven van loon- en arbeidstijdgegevens een verplichting die enkel rust op de werkgever. Er blijkt geenszins dat verzoekster bij het voorleggen van de arbeidsovereenkomst of bij de inontvangstname van de E-kaart het niet nakomen van deze verplichting door de werkgever kon voorzien of hiervan kennis had of hiervoor mede enige verantwoordelijk draagt, bijvoorbeeld doordat er nooit enige intentie was om effectieve arbeidsprestaties te verrichten in uitvoering van de voorgelegde arbeidsovereenkomst.

In de mate dat verweerder aangeeft dat het voor de toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet volstaat dat hij werd misleid door de voorlegging van de arbeidsovereenkomst, in de zin dat achteraf is komen vast te staan dat op geen enkel ogenblik sprake was van een legale tewerkstelling in uitvoering van deze overeenkomst, gelet op het gegeven dat de werkgever geen effectief gepresteerde arbeidstijden en loongegevens heeft doorgegeven, merkt de Raad op dat deze stelling niet kan worden aangenomen. Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet vereist immers ook steeds dat de betrokken vreemdelingen zelf *‘valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben’*. Hieruit kan worden afgeleid dat er bij de vreemdeling een intentie voorhanden moest zijn om het bestuur te misleiden of een frauduleus of bedrieglijk opzet en dit teneinde de E-kaart te verkrijgen. De bewoordingen *‘of ander onwettige middelen gebruikt hebben’* bevestigen dat in hoofde van de betrokken burger van de Unie enig kwaadwillig opzet aanwezig diende te zijn. Dit gegeven vindt ook steun in de parlementaire voorbereiding, waarin onder meer als volgt wordt gesteld: *“De enige uitzondering op deze overgangsbepaling heeft betrekking op de gevallen van fraude die worden bedoeld in artikel 42septies, omdat dit motief voor een beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe «Fraus omnia corrumpit»”* (Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, DOC 51 2845/001, p. 76). Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat het al dan niet kwaad opzet van verzoekster bij het voorleggen van de arbeidsovereenkomst, of de intentie om te misleiden, niet relevant is bij de toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij aangeeft dat geen afdoende feitenvinding aan de basis ligt van de toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en het kennelijk onredelijk is waar

verweerder uit het enkele gegeven dat de werkgever geen aangifte deed van arbeidstijd- en loongegevens op automatische wijze afleidt dat verzoekster de intentie had om door voorlegging van de arbeidsovereenkomst het bestuur te misleiden met het oog op het verkrijgen van de E-kaart.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van redelijkheidsbeginsel wordt aangetoond.

2.4.3. De middelen zijn, in de aangegeven mate, gegrond en leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

2.4.4. Als gevolg van de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden valt verzoekster terug op de situatie waarin zij verblijfsgerechtigd is in België. In deze situatie vervalt ook de grondslag van het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op een goede rechtsbedeling, dringt een nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten zich eveneens op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 maart 2014 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS